

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII

Τὸ τσάι τῶν τρελῶν

ΥΠΗΡΧΕ ἓνα τραπέζι στρωμένο κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, μπροστὰ στὸ σπίτι, ὅπου ὁ Μαρτιάτικος Λαγὸς μαζὶ μὲ τὸν Καπελὰ ἔπαιρναν τὸ τσάι τους. Καθισμένοι ἀνάμεσά τους, βυθισμένοι σὲ ὕπνο, βρισκόταν ἓνας Τυφλοπόντικας, πὺ οἱ ἄλλοι, δύο χρησιμοποιοῦσαν γιὰ μαξιλάρι, στηρίζοντας τοὺς ἀγκῶνες πάνω του καὶ μιλώντας πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. «Πολὸν ἄβολη στάση γιὰ τὸν Τυφλοπόντικα», σκέφτηκε ἡ Ἀλίκη· «μοναχὰ καθὼς εἶναι κοιμισμένοι, θαρρῶ δὲν τὸν πολυπειράζει».

Τὸ τραπέζι ἦταν ἓνα μεγάλο τραπέζι, ὅμως οἱ τρεῖς τοὺς βρισκόντουσαν στριμωγμένοι ὅλοι μαζὶ σὲ μιὰ του ἄκρη. «Δὲν ὑπάρχει χῶρος! Δὲν ὑπάρχει χῶρος!» φώναξαν μόλις εἶδαν τὴν Ἀλίκη νὰ πλησιάζει. «Ὑπάρχει καὶ περισσεύει!» εἶπε ἡ Ἀλίκη προσβεβλημένη, καὶ πῆρε θέση σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα στὴν κορυφὴ τοῦ τραπεζιοῦ.

«Πάρτε λίγο κρασί», εἶπε ὁ Μαρτιάτικος Λαγός, πολὺ καλοσυνάτα.

Ἡ Ἀλίκη ἔριξε μιὰ ματιὰ πάνω στὸ τραπέζι, ἀλλὰ τὸ μάτι της δὲν πῆρε τίποτα ἐξὸν ἀπὸ τσάι, «Δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχει κρασί», δήλωσε.

«Δὲν ὑπάρχει», εἶπε ὁ Μαρτιάτικος Λαγός.

«Θαρρῶ τότε, δὲν ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους σας νὰ μοῦ προσφέρετε.»

«Θαρρῶ δὲν ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους σας νὰ καθίστε χωρὶς νὰ εἴσθε προσκαλεσμένη», εἶπε ὁ Μαρτιάτικος Λαγός.

«Δὲν ἤξερα πὼς ἦταν τὸ τραπέζι σας», εἶπε ἡ Ἀλίκη· «εἶναι στρωμένο γιὰ περισσότερους ἀπὸ τρεῖς».

«Τὰ μαλλιά σου θέλουν κόψιμο», εἶπε ὁ Καπελᾶς. Ἐπὶ ὥρα τώρα κοίταζε τὴν Ἀλίκη μὲ μεγάλη περιέργεια, καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀνοίγε τὸ στόμα του.

«Θὰ πρέπει νὰ μάθετε νὰ μὴν ἐπεμβαίνετε στὰ προσωπικὰ τῶν ἄλλων», εἶπε ἡ Ἀλίκη κομμάτι αὐστηρά. «Εἶναι ἀγένεια.»

Ἀκούγοντας αὐτὸ ὁ Καπελᾶς ἀνοίξε διάπλατα τὶς κόρες τῶν ματιῶν του, ὅμως ἀρκέστηκε νὰ πεῖ: «Γιατὶ ἓνας κόρακας μοιάζει μὲ γραφεῖο;»

«Ὁραῖα, θὰ διασκεδάσουμε τώρα», σκέφτηκε ἡ Ἀλίκη. «Χαίρομαι ποὺ ἄρχισαν τὰ αἰνίγματα — θαρρῶ πὼς μπορῶ νὰ μαντέψω γιατί», πρόσθεσε δυνατά.

«Θέλεις νὰ πεῖς πὼς νομίζεις ὅτι μπορεῖς νὰ

βρεῖς τὴν ἀπάντησιν;» εἶπε ὁ Μαρτιάτικος Λαγός.
(Ἐκχιβῶς), εἶπε ἡ Ἀλίκη.

(Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει), συνέχισε ὁ Μαρτιάτικος Λαγός, (ἐξηγήσέ μας τί ἐννοεῖς).

(Ἐννοῶ ὅ,τι σκέφτομαι), βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Ἀλίκη, (ἢ τουλάχιστον... τουλάχιστον, σκέφτομαι ὅ,τι ἐννοῶ — τὸ ἴδιο δὲν κάνει;)

(Οὔτε κατ' ἰδέαν), εἶπε ὁ Καπελάς. «Τότε μπορεῖ θαυμάσια νὰ λές ὅτι “βλέπω αὐτὸ πὸν τρώω” εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα μὲ τὸ “τρώω αὐτὸ πὸν βλέπω!”»

(Μπορεῖς ἐπίσης θαυμάσια νὰ πεῖς), πρόσθεσε ὁ Μαρτιάτικος Λαγός, ὅτι “μ' ἀρέσει ὅ,τι μοῦ δίνουν”, εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα μὲ τὸ “μοῦ δίνουν ὅ,τι μ' ἀρέσει!”)

(Μπορεῖς ἐπίσης θαυμάσια νὰ πεῖς), πρόσθεσε ὁ Τυφλοπόντικας, πὸν ἦταν σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ὕπνο του, ὅτι “ἀναπνέω ὅταν κοιμᾶμαι” εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα μὲ τὸ “κοιμᾶμαι ὅταν ἀναπνέω!”)

(Μαζί σου εἶναι τὸ ἴδιο καὶ τὸ αὐτό), εἶπε ὁ Καπελάς. Ἐδῶ ἡ συζήτηση κόπηκε καὶ οἱ συνδετημόνες ἔμειναν γιὰ λίγο σιωπηλοί, ἐνῶ ἡ Ἀλίκη προσπαθοῦσε νὰ θυμηθεῖ ὀτιδήποτε ἤξερε πὸν νὰ εἶχε σχέση μὲ κοράκια καὶ μὲ γραφεῖα, πὸν δὲν ἦσαν καὶ τόσο πολλά.

Ὁ Καπελάς ἦταν ὁ πρῶτος πὸν ἔκοψε τὴ σιωπή. (Πόσες τοῦ μὴνός ἔχουμε;» εἶπε ἀποτεινώμενος στὴν Ἀλίκη· εἶχε βγάλει τὸ ρολοῖ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ κοιτοῦσε ἀνήσυχα, ταρακουνώντας το κάθε τόσο καὶ ἀκουμπώντας το στὸ αὐτί του.

Ἡ Ἀλίκη σκέφτηκε λίγο κι ὕστερα εἶπε, (Τέσσερες τοῦ μὴνός).

(Χάνει δυὸ μέρες!) ἀναστέναξε ὁ Καπελάς. «Στὸ εἶχε πεῖ ὅτι αὐτὸ τὸ βούτυρο δὲν ἔκανε γι' αὐτὴ τὴ δουλειά!» πρόσθεσε κοιτάζοντας θυμωμένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λαγοῦ.

(Ἦταν τὸ καλύτερο βούτυρο), ἀπάντησε ταπεινὰ ὁ Μαρτιάτικος Λαγός.

(Ναί, ἀλλὰ θὰ πρέπει νάπεσαν μέσα ψίχουλα),

μούγγρισε ὁ Καπελάς, «δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχες βάλει μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ ψωμοῦ».

Ὁ Μαρτιάτικος Λαγὸς πῆρε τὸ ρολοὶ καὶ τὸ κοίταξε περίλυπος· ἔπειτα τὸ βούτηξε μέσα στοῦ φλυτζάνι του μὲ τὸ τσάι, καὶ τὸ ξανακοίταξε: ὅμως δὲν μπόρεσε νάβρει κάτι καλύτερο νὰ πεῖ, παρὰ νὰ ἐπαναλάβει τὴν ἴδια παρατήρηση. «Καὶ ὅμως ἦταν τὸ καλύτερο βούτυρο, σὲ βεβαιώνω.»

Ἡ Ἀλίκη σκυμμένη πάνω ἀπὸ τὸν ὤμο του κοιτοῦσε μὲ κάποια περιέργεια. «Τὶ ἀστεῖο ρολοῖ», ἔκανε. «Λέει τὶς μέρες τοῦ μηνός, ἀλλὰ δὲν λέει τὴν ὥρα!»

«Γιατὶ νὰ τὴν πεῖ;» μουρμούρισε ὁ Καπελάς. Τὸ δικό σου ρολοὶ λέει τὶ χρόνος εἶναι;»

«Φυσικὰ ὄχι», εἶπε ἡ Ἀλίκη χωρὶς νὰ τὰ χάσει· «ὅμως, εἶναι γιατί μένουμε στὸν ἴδιο χρόνο ἕνα πολὺ μεγάλο διάστημα».

«Πράγμα πὸ εἶναι ἡ ἴδια περίπτωση μὲ τὸ δικό μου», εἶπε ὁ Καπελάς.

Ἡ Ἀλίκη ἔνιωσε τρομερὴ ἀμηχανία. Τῆς φάνηκε ὅτι ἡ παρατήρηση τοῦ Καπελά δὲν εἶχε καμιὰ ἔννοια, ὅμως γραμματικὰ ἔστεκε ἀπολύτως.

«Δὲν μπορῶ νὰ σὲ καταλάβω καλά», εἶπε ὅσο πιὸ εὐγενικὰ μποροῦσε.

«Ὁ Τυφλοπόντικας τόχει ρίξει στὸν ὕπνο πάλι», εἶπε ὁ Καπελάς, καὶ τοῦ ἔχυσε λιγάκι ζεστό τσάι πάνω στὴ μύτη.

Ὁ Τυφλοπόντικας τίναξε τὸ κεφάλι του μὲ δυσφορία καὶ εἶπε, χωρὶς ν' ἀνοίξει τὰ μάτια: «Βεβαίως, βεβαίως. Τὸ ἴδιο ἐτοιμαζόμενον νὰ πῶ κι ἐγώ».

«Ἀκόμα νὰ λύσεις τὸ αἰνίγμα;» εἶπε ὁ Καπελάς, ἀποτενόμενος στὴν Ἀλίκη.

«Ὁχι· παραιτοῦμαι», ἀποκριθῆκε ἡ Ἀλίκη. «Ποιὰ εἶναι ἡ λύση;»

«Δὲν ἔχω ἰδέα», εἶπε ὁ Καπελάς.

«Οὔτε κι ἐγώ, ἐπίσης», εἶπε ὁ Μαρτιάτικος Λαγός.

Ἡ Ἀλίκη ἀναστέναξε κουρασμένα. «Θαροῶ

πὼς θὰ μποροῦσατε νὰ βροῖσατε καλύτερη ἀσχο-
λία», εἶπε, «ἀπὸ τὸ νὰ σπαταλᾶτε τὸν χρόνον βά-
ζοντας αἰνίγματα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει λύση».

«Ἐὰν ἐγνώριζες τὸν Χρόνον τόσο καλὰ ὅσο ἐγώ»,
εἶπε ὁ Καπελάς, «δὲν θὰ μιλοῦσες γιὰ σπατάλη
ὡσάν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ πράγμα. Ὁ Χρόνος εἶναι
πρόσωπο».

«Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πεῖτε», εἶπε ἡ
'Αλίκη.

«Φυσικὰ δὲν καταλαβαίνεις», εἶπε ὁ Καπελάς
σηκώνοντας τὸ κεφάλι του σ' ἔνδειξη ἄκρας περι-
φρόνησης. «Τολμῶ νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι ποτέ σου δὲν
μίλησες στὸν Χρόνο!»

«Ἴσως ὄχι», ἀποκρίθηκε ἡ 'Αλίκη ἐπιφυλα-
κτικά, «ἀλλὰ στὸ μάθημά μου τῆς Μουσικῆς ἔχω
μάθει νὰ κρατᾶω τὸν Χρόνο».

«Ἄ! αὐτὸ τὰ ἐξηγεῖ ὅλα», εἶπε ὁ Καπελάς.
«Ὁ Χρόνος δὲν ἀνέχεται νὰ τὸν κρατᾶει κανεὶς.
Ἄν εἶχες καλὲς σχέσεις μαζί του, θὰ ἔκανε στὸ
ρολόι σου ὅλα του τὰ χατήρια. Ἄς ὑποθέσουμε, πα-
ραδείγματος χάριν, ὅτι ἦταν ἐννέα ἡ ὥρα τὸ πρωί,
ὥρα γιὰ νὰ πᾶς στὸ μάθημα δὲν θάχες παρὰ νὰ
τοῦ σφουρίξεις μιὰ κουβέντα, καὶ ὁ δείκτης θὰ ἔκανε
τὸ γύρο τοῦ ρολοιοῦ ὥσπου νὰ πεῖς κίμνο! Μία
καὶ μισή, ὥρα γιὰ φαγητό!

«Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι», ψιθύρισε μονολογών-
τας ὁ Μαρτιάτικος Λαγός.)

«Αὐτὸ θὰ ἦταν σπουδαῖο, βέβαια», εἶπε ἡ
'Αλίκη σκεπτική, «ἀλλὰ τότε — δὲν θὰ εἶχα πει-
νάσει, ἀκόμη».

«Στὴν ἀρχὴ ἴσως ὄχι», εἶπε ὁ Καπελάς, «ἀλλὰ
θὰ μποροῦσες νὰ τὸν κρατήσεις στίς ἐννέα καὶ μισή
ὅσο σοῦ γουστάρει».

«Ἔσεῖς ἔτσι τὰ βγάζετε πέρα;» ρώτησε ἡ
'Αλίκη.

Ὁ Καπελάς κούνησε τὸ κεφάλι του μελαγχο-
λικά. «Ἐγώ, ὄχι!» ἀποκρίθηκε. «Ὁ Χρόνος κι
ἐγὼ μαλώσαμε τὸν περασμένο Μάρτη — λίγο προ-
τοῦ τρελαθεῖ αὐτός, ξέρεις, (κι ἔδειξε μὲ τὸ κου-

τάλι του τὸν Μαρτιάτικο Λαγὸ) — ἦταν στὴ μεγάλη συναυλία ποὺ ἔδωσε ἡ Βασίλισσα Κούπα καὶ ὅπου ἔπρεπε νὰ τραγουδήσω:

«Πετάρισε, πετάρισε μικρὴ νυχτερίδα!
Μὴν τάχα μᾶς ἐτοιμάξεις καμιὰ παγίδα;»

«Θὰ ξέρεις, φαντάζομαι, τὸ τραγούδι.»
«Κάτι μοῦ θυμίζει», εἶπε ἡ Ἀλίκη.
«Πάει ἔτσι», συνέχισε ὁ Καπελάς:

«Πάνω ἀπὸ τὸν κόσμο ἡ νυχτερίδα πετάει
Στὸν οὐρανὸ σὰν δίσκος ἀπὸ τσαί,
Πετάρισε, πετάρισε —»

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Τυφλοπόντικας τινάχτηκε πάνω καὶ βάλθηκε νὰ τραγουδάει μέσα στὸν ὕπνο του: «**πετάρισε, πετάρισε, πετάρισε, πετάρισε —**» καὶ θὰ συνέχιζε ἀκόμα, ἂν δὲν τὸν τσιμποῦσαν νὰ σταματήσει.

«Ποῦ λές, δὲν εἶχα καλὰ καλὰ τελειώσει τὴν πρώτη στροφή», εἶπε ὁ Καπελάς, «ὅταν ἡ Βασίλισσα ἀναπήδησε καὶ βάλθηκε νὰ οὐρλιάζει «Δολοφονεῖ τὸν χρόνο! Πάρτε του τὸ κεφάλι!»

«Τί φοριχτὴ ἀπανθρωπία!» ἀναφώνησε ἡ Ἀλίκη.

«Κι ἀπὸ τότε», συνέχισε ὁ Καπελάς, μὲ πένθιμο ὕφος, «ὁ χρόνος μοῦ πηγαίνει ἐνάντια! Εἶναι τώρα πάντα ἔξη ἢ ὦρα».

Μιὰ φαινὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ἀλίκης. «Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ εἶναι στρωμένα τόσα σεοβίτσια τοῦ τσαγιοῦ;» ρώτησε.

«Ναί, αὐτὸς εἶναι», εἶπε ὁ Καπελάς ἀναστενάζοντας, «εἶναι πάντοτε ὦρα γιὰ τὸ τσαί, καὶ δὲν ἔχουμε ἀνάμεσα οὔτε τὸ χρόνο νὰ πλύνουμε τὰ πιάτα».

«Τότε, θαρρῶ, θὰ φέροντε βόλτα τριγύρω στὸ τραπέζι συνεχῶς», εἶπε ἡ Ἀλίκη.

«Ἀκριβῶς ἔτσι», εἶπε ὁ Καπελάς: «μόλις μεταχειριστοῦμε τὰ πράγματα».

«Ἀλλὰ τί γίνεται ὅταν φτάνετε πάλι στὴν ἀορχή;» τόλμησε νὰ ρωτήσει ἡ Ἀλίκη.

«Τί θάλεγες ἂν ἀλλάζαμε κουβέντα;» μπηῆκε στὴ μέση ὁ Μαρτιάτικος Λαγός καὶ χασμουρήθηκε. «Βαρέθηκα πιά τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Προτείνω ἢ νεαρά δεσποινὶς νὰ μᾶς πεῖ μιὰ ἱστορία.»

«Φοβᾶμαι ὅτι δὲν ξέρω καμιά», εἶπε ἡ Ἀλίκη πὺν ἔνωσε ἀναστατωμένη κάπως ἀπὸ τὴν πρόταση.

«Τότε θὰ μᾶς πεῖ ὁ Τυφλοπόντικας μιὰ!», φώναξαν κι οἱ δύο. «Ἐύπνα, Τυφλοπόντικα!» καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν τσιμποῦν ταυτόχρονα κι ἀπὸ τὰ δύο πλευρά.

Ὁ Τυφλοπόντικας ἀνοιξε ἀργὰ τὰ μάτια του. «Δὲν κοιμόμουν», εἶπε μὲ μιὰ βραχνή, ἀδύναμη φωνή. («Ἀκουσα ὅλα ὅσα εἶπατε.»)

«Πές μας μιὰ ἱστορία!» εἶπε ὁ Μαρτιάτικος Λαγός.

«Ναί, ναί· σὲ παρακαλοῦμε πολὺ», συνηγόρησε μὲ θέρμη ἡ Ἀλίκη.

«Καὶ κάνε γρήγορα», πρόσθεσε ὁ Καπελάς, «διαφορετικὰ μπορεῖ νὰ σὲ πιάσει πάλι ὁ ὕπνος».

«Μιὰ φορὰ κι ἓναν καιρὸ ἦσαν τρεῖς μικρὲς ἀδελφές», ἄρχισε σὰ νὰ τὸν κνηγοῦσαν ὁ Τυφλοπόντικας· «λεγόντουσαν Ἔλση, Λάση καὶ Τίλλη καὶ ζοῦσαν ὅλες στὸν πάτο ἑνὸς πηγαδιοῦ —»

«Κι ἀπὸ τί ζοῦσαν;» ρώτησε ἡ Ἀλίκη πὺν τὴν ἐνδιέφερε πάντα ὀτιδήποτε εἶχε σχέση μὲ ποτὰ καὶ φαγητά.

«Ζοῦσαν μὲ μολάσες»,¹ εἶπε ὁ Τυφλοπόντικας, ἀφοῦ πρῶτα σκέφτηκε μερικὰ λεπτά.

«Δὲν μπορεῖ νὰ τρέφονταν μόνο μ' αὐτές», εἶπε ἡ Ἀλίκη εὐγενικά. «Θ' ἀρρώσταιναν.»

«Ἦσαν ἀρρώστες», εἶπε ὁ Τυφλοπόντικας. «Πολὺ ἀρρώστες.»

Ἡ Ἀλίκη προσπάθησε λιγάκι νὰ φανταστεῖ τί σοὶ ζωὴ θὰ ἦταν νὰ ζεῖ κανεὶς ἔτσι, ἀλλὰ αὐτὸ τὴν μπερδεψε περισσότερο, γι' αὐτὸ συνέχισε:

«Ὅμως γιατί ζοῦσαν στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ;»

«Γιατί δὲν παίρνεις περισσότερο τσάι;» εἶπε

στην Ἀλίκη ὁ Μαρτιάτικος Λαγός μὲ μεγάλη σοβαρότητα.

«Μὰ δὲν πῆρα ἀκόμη τίποτα», ἀπάντησε θυγμένη ἡ Ἀλίκη· «πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πάρω περισσότερο;»

«Ἐννοεῖς βέβαια ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πᾶρεις λιγότερο», εἶπε ὁ Καπελάς· «εἶναι, βλέπεις, πολὺ πρὸ εὐκόλο νὰ πᾶρεις περισσότερο, παρὰ τίποτα».²

«Κανεῖς δὲν ζήτησε τὴ γνώμη σου», εἶπε ἡ Ἀλίκη.

«Θάθελα νάξερα ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ ἐπεμβαίνει τώρα στὰ προσωπικά τῶν ἄλλων!» ἔκανε ὁ Καπελάς θριαμβευτικά.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἤξερε τί ἀπάντηση νὰ δώσει· ἔτσι σεβριρίστηκε λίγο τσάι καὶ ψωμὶ μὲ βούτυρο, κι ὕστερα γυρνώντας στὸν Τυφλοπόντικα ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησή της. «Γιατὶ ζοῦσαν στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ;»

Ὁ Τυφλοπόντικας σταμάτησε λίγο νὰ σκεφτεῖ κι ὕστερα εἶπε, «Ἦταν ἓνα πηγάδι μὲ μολάσες».

«Δὲν ὑπάρχει τέτοιο πράγμα!» ἄρχισε νὰ λέει πολὺ φουρκισμένα ἡ Ἀλίκη, ἀλλὰ ὁ Καπελάς καὶ ὁ Μαρτιάτικος Λαγός ἔκαναν «Σούτ! Σούτ!» καὶ ὁ Τυφλοπόντικας σκυθρωπὸς παρατήρησε («Ἄμα δὲν μπορεῖς νὰ φέρεσαι σὰν ἄνθρωπος, καλύτερα ν' ἀποτελειώσεις τὴν ἱστορία μόνη σου»).

«Ὅχι, σὲ παρακαλῶ, συνέχισε», εἶπε ἡ Ἀλίκη πολὺ ταπεινά· «δὲν θὰ σὲ διακόψω ξανά. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχει κανένα τέτοιο πηγάδι, ἓνα μόνου».

«Ἐνα, βέβαια!» εἶπε τὸ Ποντίκι προσβεβλημένα. Ὡστόσο, ἔστερξε νὰ συνεχίσει: «Κι ἔτσι αὐτὲς οἱ τρεῖς μικρὲς ἀδελφές — μάθαιναν ξέρεις νὰ σύρουν —»

«Τί ἔσερναν;» εἶπε ἡ Ἀλίκη ξεχνώντας τὴν ὑπόσχεσή της.

«Μολάσες», εἶπε ὁ Τυφλοπόντικας χωρὶς νὰ σκεφτεῖ τούτη τὴ φορὰ καθόλου.